

JAN WEILER

HET PUBERDIER

Balans

DE BIOTOOP VAN HET PUBERDIER

Het is dat het dierenrijk geen leerplicht kent, anders was de koalabeer zijn status als het meest lakse organisme ter wereld allang kwijt. Zo'n beest hangt twintig van de vierentwintig uur een beetje rond in een boom. Daar zou onze dochter met gemak overheen gaan, ware het niet dat ze intussen ook nog naar school moet.

Haar huidige idool heet William Gaines. Dat was de uitgever van het tijdschrift *Mad*. Over Gaines wordt wel verteld dat hij zich jarenlang heeft laten rondrijden in een rolstoel, niet omdat hij gehandicapt was, maar gewoon uit pure luiheid. Dat komt perfect tegemoet aan Carla's voorstelling van een volmaakt aards bestaan. Ons puberdier kan niet opruimen omdat het geen zin heeft in al die stress. Ze kan niet aan de telefoon komen omdat dat te veel prestatiedruk met zich meebrengt. Ze strooit graag zout over haar eten, maar kan net zo makkelijk zonder als ze zelf eerst het zout moet halen. Ze is luier dan een Sardijnse

ezel op het heetst van de dag in augustus.

Het is ochtend en ze staat klaar voor vertrek in de gang. Ik zeg dat het me verstandig lijkt om een jas aan te trekken. Antwoord: 'Mijn jas ligt boven en voordat ik die heb gehaald, is de schooldag alweer voorbij.' We wonen niet bepaald in het parlamentspaleis van Boekarest (bebouwd oppervlak: 365.000 vierkante meter). Je kunt hier gerust een jasje ophalen en binnen een halve minuut terug zijn. Maar dat lukt natuurlijk alleen als je beweegt onder het lopen. En puberdieren bewegen zich niet, of in elk geval niet zichtbaar.

Carla is ontzettend goed in chillen, relaxen, ontspannen, uitrusten, uitpuffen, de tijd doden of gewoon nietsdoen. Daarbij gaat het volgens Carla overigens niet om zeven varianten van een en dezelfde bezigheid, maar om verschillende handelingen die mijn begrip in toenemende mate te boven gaan. Carla is echter van mening dat niet zij, maar ik niet helemaal normaal ben. Misschien heeft ze ook wel gelijk. Ik word door de jaren heen steeds actiever. Verschrikkelijk, eigenlijk, want ik kan me nog levendig herinneren dat mijn ouders me vroeger beschuldigden van 'krankzinnige luiheid', 'totale desinteresse' en 'vegetatief

gelanterfant'. Dat nam ik in 1980 allemaal vermoeid voor kennisgeving aan en zette vervolgens een kop thee voor mezelf om weer een beetje bij te komen. Ik was minstens zo erg als Carla. Maar dat zou ik tegenover haar nooit toegeven.

Natuurlijk weet ik ook wel dat het allemaal te maken heeft met hormonen en de hele ellende van het opgroeien, maar momenteel kan ik me nauwelijks voorstellen dat deze lethargische amfibie van ons zich ooit zal ontpoppen tot een betrokken en vitaal persoontje, dat zich inzet voor het algemeen nut en ondanks zichzelf de dingen waaraan ze begint ook afmaakt.

Onlangs deelde ze mee dat ze geen eitje kon koken omdat ze niet wist wanneer het in het water moest. Ik zei dat het in koud water kon, maar ook in kokend water. Na een kwartier kwam ze terug om te vragen wanneer dat water dan kookt. Ik ging even kijken en draaide toen eerst de gaspit maar eens open. Ik dacht eigenlijk dat we dat onderwerp allang behandeld hadden, maar een bevriende arts wist me te vertellen dat dit een schoolvoorbeeld was van los van elkaar opererende synapsen. Allemaal volkomen normaal.

Gisteravond wilde ik net naar bed gaan, maar

hoorde ineens een zwak stemmetje. Het riep me. Op smekende toon. Ik ging dus de kamer van mijn dochter in, die in bed lag en me aankeek met een blik vergeleken waarbij die van Bambi net de gezichtsuitdrukking van een talibanaanvoerder was. Of ik haar even het kopje kon aangeven dat op haar bureau stond. Ze had daadwerkelijk gewacht tot er iemand langs haar kamer kwam, alleen om zelf niet te hoeven opstaan. Ik zei dat ze zeker niet goed snik was. Ze antwoordde dat ze aan het syndroom van Asperger leed en daardoor niet in staat was tot de simpelste handelingen. Ik verklaarde dat ze hoogstens aan het syndroom van Gaines leed en vertelde haar de rolstoelanekdote over de *Mad*-uitgever. Ze antwoordde: 'Dat is echt heel interessant. Maar nu je toch midden in mijn kamer staat, kun je me net zo goed dat kopje even aangeven.' Ik was zo perplex dat ik het deed. Waarna zij zei: 'Oké, ga nu maar weer.'

Soms ben ik gewoon niet tegen mijn eigen dochter opgewassen.

Heeft u er ook een thuis? Dan heeft u dit boek nodig!

Ach, ze waren zo lief. Ze waren zo schattig. Iedere melktand werd als een mijlpaal gevierd, iedere dag was een feest. Maar er komt een moment dat je kinderen van vrolijke, nieuwsgierige en keurig uitziende wezentjes transformeren in onwelriekende, brutale en hysterische puberdieren.

Toch hebben ze een goede kern. Ergens binnen in het puberdier sluimert een wijs, beminnelijk mens. Je moet simpelweg geduld hebben. Je moet wachten totdat die zich door de bergen vuile was, lege zakjes, blikjes en ander afval naar het daglicht heeft gewerkt.

Jan Weiler, zelf trotse bezitter van twee puberdieren, schreef het perfecte boek voor iedere ouder die zich weleens vertwijfeld afvraagt waar hij in godsnaam aan is begonnen. Zijn droog-komische, relativerende pen maakt *Het puberdier* tot een feest van herkenning.

Jan Weiler (Düsseldorf, 1967) is journalist, columnist en schrijver. *Het puberdier* stond wekenlang op nummer één in de Duitse bestsellerlijsten.

9 789460 031946